మధుపం

కథాసంపుటి

డి. కామేశ్వరి

మధుపం

(వివిధ పత్రికలలో ప్రచురితమైన కథల సంపుటి)

డి. కామేశ్వరి

Madhupam

*(Short stories by **D. Kameshwari**)*

మధుపం (కథల సంపుటి)

డి. కామేశ్వరి

ప్రథమ ముద్రణ : జూన్, 2014, 500 ప్రతులు

సర్వహక్కులు రచయిత్రివి.

ప్రచురణ :

డి.కామేశ్వరి (రచయిత్రి)

407, తిరుమల అపార్ట్‌మెంట్స్, హిమాయత్‌నగర్, హైదరాబాద్.

ఫోన్ : 23224803 సెల్ : 9247331446

ముఖపత్రాలంకరణ :

సూరజ్ మీడియా, హైదరాబాద్.

అక్షరముల కూర్పు, ముద్రణ :

మహతి ప్రింట్ క్రియేషన్స్, అంబర్‌పేట, హైదరాబాద్.

పుస్తకాలు దొరుకు చోటు :

నవోదయ, విశాలాంధ్ర పుస్తక కేంద్రాలలో

వెల : రూ. 150

(తెలుగు యూనివర్సిటీ పాక్షిక ఆర్థిక సహాయంతో)

కథాక్రమం...

1.	మధుపం	11
2.	వడ్లగింజలో బియ్యం గింజ	22
3.	లక్ష్మణరేఖ	27
4.	సునాయాస మరణం	35
5.	ఆపాత మధురం	43
6.	మనసే శిక్ష	54
7.	సశేషం	66
8.	"పురుషులందు...."	79
9.	నేరం దాగదు	90
10.	వేదభూమి	105
11.	తప్పెవరిది?	121
12.	భావన	129
13.	తెలియని నిజాలు	135
14.	మనసుతో ఆడొద్దు	148
15.	తారుమారు	156
16.	బ్రతుకు తెరువు	166
17.	అమ్మమ్మ గారి వంట	176
18.	చదరంగం	185
19.	కుక్క బ్రతుకు	192
20.	గట్టు తెగింది	201
21.	కథకానిది	211
22.	మానవత్వం మరువకు	224
23.	ఇలాంటి అమ్మాయిలెందరో	231

నా మాట

ఇది నా పదకొండో కథా సంపుటి. 2008లో వేసిన నా పదో కథాసంపుటి ముందుమాటలో అదే నా ఆఖరి కథాసంపుటి అవచ్చు అని రాశాను. ఆ తర్వాత యీ ఆరేళ్లలో మరో 20 కొత్త కథలు వచ్చాక మరో పుస్తకం వేయించకుండా వుండలేక పోతున్నాను. ఇదివరకు చాలాసార్లు చెప్పినట్టు ఓ రచయిత కథలు వివిధ పత్రికలలో వచ్చినవి అందరూ చదవలేరు. అంతేకాక పుస్తకరూపంలో తీసుకురాకపోతే కొన్నాళ్లకి గాలికి కొట్టుకుపోతాయి. పుస్తకరూపంలో వుంటే కనీసం కొన్ని లైబ్రరీలలో అయినా కొన్నాళ్లపాటు వుంటాయి. మేం వున్నా లేకపోయినా మా కథలు ముందుతరాలవారు చదివితే యీనాటి సామాజిక, ఆర్థిక, రాజకీయ స్థితిగతులెలా వున్నాయన్నది తెల్సుకునే వీలుంటుందని ఓ రచయిత్రిగా నా ఆశ. అది పేరాశేమో! ఓ రచయిత ఏభైవేలు పెట్టి పుస్తకం వేయించుకుని, ఓ 500 కాపీలు అమ్ముకోడానికి నానా అగచాట్లు పడుతున్న తరుణం యిది. పదికోట్లమంది వున్న తెలుగువారిలో చదవగలిగినవారు, కాస్త భాష తెల్సినవారు ఓ 5 కోట్ల మంది వున్నారనుకుంటే, 5 కోట్లమందికి 500 కాపీలు చెల్లని దుస్థితిలో తెలుగు సాహిత్యం వుంది అంటే రానున్న కాలంలో ఏభై ఏళ్లకో, వందేళ్ళకో తెలుగుభాషే అంతరించి పోతుందేమోనన్న భయం కలుగుతూ వుంటుంది. మాతృభాష పరిరక్షణమీద ఉపన్యాసాలు దంచే నాయకులు సాహిత్యం అంతరిస్తే భాష నశిస్తుంది, భాష నశిస్తే జాతి అంతరిస్తుంది అన్న నిజం గుర్తెరిగి మాతృభాషను, యీనాటి సాహిత్యాన్ని ముందుతరాలవారికి అందించే చర్యలు చేపట్టాలి అని మనవి.

ఇందులో ఓ 20 కథలు యీమధ్యలో రాసినవి, మూడు నాల్గు 70,75 ప్రాంతంలో రాసినవి. ఈ పాత కథలు ఇదివరకు సంపుటాలలో రానివి, వచ్చినా కాపీలు లేనివి కాబట్టి దీన్లో చేర్చాను.

అందులో 'చదరంగం' అనే కథ చదివితే 40 ఏళ్ల క్రితం రాజకీయాలకి, ఇప్పటికి ఏమాత్రం మార్పు రాలేదని, ఆ కుశ్చిత రాజకీయాలు, కుతంత్రాలు, ఎత్తులు, పై ఎత్తులు - పదవికోసం ఎంతకన్నా దిగజారే అవకాశవాదాలు యీనాడు యింకా ఎక్కువయ్యాయే తప్ప తగ్గలేదు.

అలాగే 'కుక్కబతుకు' అన్న కథలో ఏ విషయంలోనూ పెద్ద చేపలు ఎప్పుడూ దొరకవు – బలయ్యేది చిన్నచేపలే. డబ్బు అన్నది మానవత్వాన్ని, అన్యాయాన్ని సహిస్తూ ఎలా పడివుండమంటుందో (ఎటొచ్చీ ఆనాడు పదులు వందలు, యీనాడు లక్షలు) నిత్యం అన్ని అవినీతి కార్యక్రమాల్లో చూస్తూనే వున్నాము.

అలాగే 'గట్టు తెగింది' కథ నలభై ఏళ్ల నించి రెండు ప్రాంతాల మధ్య విభేధాలు, విద్వేషాలు రావణకాష్టంలా రగులుతూనే వుందనడానికి సాక్ష్యం. ఆ కథ ఏ పరిస్థితిలో, ఎలా ఎందుకు, ఎప్పుడు రాశానో ఏదీ సరిగా గుర్తు లేదు. ఆ రోజుల్లో ఒరిస్సాలో వున్నాను. ఆంధ్ర, తెలంగాణ గొడవల నేపథ్యంలో రాసాననుకుంటాను. ఎప్పుడో శలవలకి వచ్చినపుడు వినో, చూసో రాసివుంటాను బహుశా. పాతకథల మధ్య దొరికిన ఈ కథ చదివితే ఆనాటినుంచి యీ విద్వేషాలు సమసి పోలేదన్న సత్యం తెలుస్తుంది. అందుకే నేనెప్పుడూ చెపుతాను – మన సాహిత్యం ఒక్కటే ముందు తరాలవారికి గతం గురించి తెలియపరచగలదు అని.

ఏది ఏమయినా, యీ కొత్త కథలు యీనాటి సామాజిక స్థితిగతులకు ప్రతిబింబాలయితే, పాతకథలు గడచిన చరిత్రకు సాక్ష్యాలు.

అడగగానే నాకెంతో యిష్టమైన శ్రీరమణగారు ముందుమాట రాసి యిచ్చినందుకు కృతజ్ఞురాలిని.

సాహిత్యంపట్ల ఎంతో అభిమానం, అభిరుచి వున్న శ్రీమతి అమృతలత గారు రచయిత్రులకు, కవయిత్రులకు, యితర కళారంగాలలో స్త్రీలకు ఎంతో గౌరవంతో అవార్డులనిస్తూ ప్రోత్సాహిస్తున్నారు. స్నేహపాత్రురాలిగా అతికొద్ది కాలంలోనే నాకు ఎంతో దగ్గిరయిన అమృతలత గారి అభిమానానికి కృతజ్ఞతగా యీ పుస్తకం అంకితం యిస్తాననగానే అంగీకరించినందుకు ఆమెకు ధన్యవాదాలు.

ముఖచిత్రం నాకు కావలసినది చెప్పగానే దగ్గర కూర్చోపెట్టుకుని, నాకు కావలసిన ముఖచిత్రం తయారు చేసి యిచ్చిన 'సూరజ్ మీడియా' సరస్వతికి, పుస్తకాన్ని చక్కగా ముద్రించి యిచ్చిన 'మహతి ప్రింట్ క్రియేషన్స్' రామ్మూర్తి గారికి, అడగగానే ప్రకటన యిచ్చిన 'విజయ డయాగ్నస్టిక్స్' డాక్టర్ సురేంద్ర రెడ్డి గారికి, పాక్షిక ఆర్థిక సాయం చేసిన తెలుగు యూనివర్సిటీవారికి – అందరికీ కృతజ్ఞతాభివందనాలు

– డి. కామేశ్వరి

‘వదినా, మా ఆఫీసులో మేధ అని రెండు మూడు నెలల క్రితం ఓ అమ్మాయి జాయిన్ అయింది. ప్రస్తుతం కార్తీక్‌గారి పర్సనల్ సెక్రటరీ...’

“అయితే” అనుమానంగా అడిగింది మహిమ. నిత్య కాస్త ఆగి.. ‘వదినా కార్తీక్‌గారు మేధ ... ఇద్దరూ చాలా క్లోజ్‌గా వుంటున్నారు....’

‘ఛ ... ఛ... అదేంటి కార్తీక్ అలాంటివాడేం కాదు. అఖిల అతను యిద్దరూ చాలా హ్యాపీ కపుల్... అయినా అతడేమన్నా చిన్న కుర్రాడేంటి, నలభై దాటినవాడు. ఇద్దరు కాలేజీ గోయింగ్ పిల్లలు... అలాంటిదేం ఉండదు. పర్సనల్ అసిస్టెంట్ కనుక యిద్దరూ ఒకరితో ఒకరు ఎక్కువ మాట్లాడవలసి వస్తుంది గదా!’

‘వదినా, ఏమిటి అవన్నీ నాకు తెలియవంటావా, నేనేంటి అందరూ చెప్పుకుంటు న్నారు. అందరికన్నా ఆఖరికి నాకు తెల్సింది. ఇదివరకు సౌమ్య అనే అమ్మాయి పర్సనల్ అసిస్టెంట్‌గా ఉండేది. ఎంత హుందాగా ఉండేది. ఏమిటో ఈ మేధని చూస్తేనే అదోరకంగా అన్పిస్తుంది.’

“మీకందరికీ యిలాంటి అనుమానం రావడానికి ప్రత్యేక కారణం ఉందా. ఎవరన్నా ప్రత్యక్షంగా ఏదన్నా చూశారా. వూరికే ఊహాగానాలు...”

“మా కొలీగ్ అనంత్ ఆదివారం ఓ రెస్టారెంట్‌కి ఫ్యామిలీతో వెడితే వీళ్లిద్దరూ డిన్నర్ తీసుకుంటున్నారుట. ఇతన్ని చూసి కార్తీక్ కాస్త తడబడ్డాడుట. ఇంకోసారి లలిత అన్న రిసెప్షనిస్టు యిద్దరూ కారులో వెడ్తుంటే చూసిందిట. ఎవరి దాకానో ఎందుకు నేను చూసా ప్రత్యక్షంగా ...” ఆగిపోయింది నిత్య.

“ఏం చూశావు?” కళ్ళు చిట్లించి చూసింది. నిత్య తలదించుకుంది. ‘వదినా ఓ రోజు నా ప్రాజెక్టు తాలూకు సి.డి. కార్తిక్‌గారి టేబుల్‌మీద వుందని మా ప్రోగ్రాం ఎనాలసిస్ట్ చెపితే తెచ్చుకోడానికి వెళ్ళాను. కార్తీక్‌గారు యింకా రాలేదనుకుని తలుపు తట్టకుండానే తలుపు తోశాను. కార్తీక్‌గారు కుర్చీలో కూర్చుంటే ఈవిడగారు కుర్చీ వెనకనించుని ఆయన భుజాల మీద చేతులాన్చి తలలు దగ్గర చేసికుని తన్మయత్వంతో మాట్లాడుకుంటున్నారు. నేను, నాతోపాటు వాళ్ళూ షాకయ్యారు. నేను వెనక్కి పారిపోయి వచ్చేశాను గాభరాపడి...”

మహిమ తెల్లపోయింది. “నిజం ... నిజంగా... కార్తీక్...” నమ్మలేనట్టు అడిగింది.

“అవును వదినా, పబ్లిక్‌గా ఆఫీసుటైంలో అంత నిర్భయంగా ఇద్దరూ ... లక్కీగా నేను అఖిల గారి స్నేహితురాలి ఆడపడుచునని కార్తీక్ గార్కి తెలియదులే... ఆరోజు

నామొహం ఆయనకెలా చూపాలో అర్థం కాలేదు... కార్తీక్‌గారు బయటికి వచ్చి చాలా గంభీరంగా నా క్యాబిన్‌వైపు చూపు విసిరి వెళ్ళిపోయారు."

వింటున్న మహిమ మొహం నల్లబడింది. "ఛీ... శుభ్రమైన పెళ్లాం, టీనేజ్ పిల్లల్ని పెట్టుకుని యీ కుర్రవేషాలేమిటి. పెద్ద పొజిషన్‌లో వుండి ఇంతచీప్‌గా ... ఛా.."

"అది సరే... యింత జరుగుతున్నా మీ అఖిలగారేమిటి అలా నిమ్మకు నీరెత్తినట్టు వుంది."

'దానికేం తెలుస్తుంది, ఆఫీసులో జరిగే భాగోతం...'

'సెల్‌ఫోనులో ఎస్సెమ్మెస్‌లు చూసి ఉండకపోవచ్చు...' నిత్య నెమ్మదిగా అంది. మహిమ ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "ఎస్సెమ్మెస్‌లా... ఎవరు పంపారు. నీకెలా తెలుసు?"

"నేనే పంపానొదినా... నాకెందుకో పాపం అఖిలగారినిలా మోసం చేయడం బాధనిపించింది. ఆవిడకి సంగతి తెలియాలి కనీసం. తరువాత ఆవిడిష్టం ఏంచేసినా అనిపించి వరుసగా మూడు రోజులు పంపించాను. ఆవిడవి చూసి వుంటే కుతూహలం కోసమన్నా నానెంబరుకు ఫోనుచేసి ఎవరు పంపారన్నది తెల్సు కునేదిగా..."

"దానికి తెలియచేయడం సరి అయినపనా, పాపం అనవసరంగా దాని మనసు బాధపడ్తుంది... నీవు నాకు ముందుగా ఎందుకు చెప్పలేదు. పాపం అఖిలకిదంతా తెలిస్తే ఎలా తట్టుకుంటుంది... నీవు ఎస్సెమ్మెస్‌లు పంపకుండా వుండాల్సిందేమో..."

"అదేమిటొదినా, ఓ భార్యగా భర్త ప్రవర్తన తెల్సుకోవల్సిన అవసరం లేదా!" మహిమ అయోమయంగా, నిస్సహాయంగా చూసి ... "ఆలోచించాలి, దాంతో చెప్పాలో వద్దో ఆలోచిస్తాను..."

* * * * * *

సెల్‌ఫోన్‌లో పేరుకుపోయిన ఎస్సెమ్మెస్‌లు ఒక్కొక్కటి డిలీట్ చేస్తూ పోతూంటే ఓ ఎస్సెమ్మెస్... తెలుగు అక్షరాలని ఇంగ్లీషులో రాసిన ఆ మెసేజ్ చూసి టక్కున ఆగిపోయింది అఖిల..." ఆఫీసులో, సెక్రటరీ మేధతో మీ వారి ప్రేమాయణం గురించి మీకు తెలుసా, కళ్ళు తెరిచి చూడండి. శ్రేయోభిలాషి..." తారీకు చూసింది. ఎప్పుడో నాల్గు రోజుల క్రితం యిచ్చింది. ఫ్రం నంబరు చూసింది. తెల్సిన నంబరులా

అన్పించలేదు. ఒక్క క్షణం ... ఆగి... డిలీట్ చేయకుండా సేవ్‌చేసి యింకా ముందుకి వెళ్తుంటే మరో రెండు మెసేజ్‌లు కన్పించాయి మొన్న, నిన్న తారీఖులతో... అదే నంబరు. అదే మెసేజ్... ఆఖరుదానిలో మరో వాక్యం... "ఇదేదో జోక్ కాదు నిజం" అని వుంది. మిగతావన్నీ డిలీట్‌చేసి ఆ మూడు సేవ్ చేసింది అఖిల. పిచ్చి పిచ్చి ఎస్సెమ్మెస్‌లు రోజుకి ఎన్నో వస్తాయి. ప్రకటనలు, జోక్‌లు, సెల్‌ఫోన్ ఆఫర్లు అవన్నీ చదివే తీరికే వుండదు. ఆఫీసు కారులో వెనకసీటులో, కూర్చుని ఒక్కసారి డిలీట్ చేసిపడేస్తుంది. అలా ఆఫీసుకెళ్లే నలభై నిమిషాల ప్రయాణంలో ఇమెయిల్స్, సెల్‌ఫోన్ మిస్‌డ్ కాల్స్, మెసేజ్‌లు చదువుతూంటుంది. ఇంట్లో టిఫిను తినే టైము కూడా లేక రెండు శాండ్‌విచ్‌లు టిఫిన్ బాక్స్‌లో తెచ్చుకుని కారులోనే ఓ అరటి పండు తిని బ్రేక్‌ఫాస్ట్ అయిందనిపిస్తుంది అఖిల. ఉదయం ఐదున్నరకి లేచి కాఫీలు, టిఫిన్లు, నల్గురికి లంచ్‌బాక్స్‌లు, టిఫిన్ బాక్సులు కట్టి, స్నానం చేసి ఆదరాబాదరా ముస్తాబై గృహిణి అవతారం చాలించి కార్పొరేట్ ఉద్యోగినిగా కారెక్కి ఆ నలభై నిమిషాల్లో పేపరు కూడా చదవడం ముగించి, తలెత్తకుండా ఐదు వరకు పని పని, ఏ ఆరుకో బయలుదేరితే ఓ గంట గంటన్నర ప్రయాణం చేసి ఇల్లు చేరి మళ్లీ ఇంట్లో గృహిణి అవతారం మధ్య నలిగిపోయే వేలాది మంది గృహిణుల్లో అఖిల ఒకరు. ఇలాంటి ఎస్సెమ్మెస్‌లు చదివి పట్టించుకునే తీరిక లేని బిజీ లైఫ్ ఆమెది.

ఆ మెసేజ్ ఎంత వద్దనుకున్నా ఆమెలో ఇంతో అంతో కలవరం రేపింది.

అందులో ఎంత నిజం అన్నది ఆలోచించే టైము ఓపిక లేవు ఆమెకి. మనసులో ఓ మూల ఆ వార్త స్థానం సంపాదించుకుంది ఆమెకు తెలియకుండానే.

* * * * * *

"హల్లో... నా నెంబరుకు మెసేజ్ వచ్చింది మీ నెంబరు నుంచి. దయచేసి మీరెవరో, అలాంటి మెసేజ్ ఎందుకు ఇచ్చారో చెప్పగలరా...!"

ఒక్క క్షణం అటునించి నిశ్శబ్దం... "హల్లో, ప్లీజ్, మీరెవరు, నాతో గేమ్స్ ఆడుతున్నారా..." అఖిల కాస్త గట్టిగా అడిగింది... 'ధైర్యముంటే చెప్పండి మీరెవరో... అందులో నిజానిజాలెంతో చెప్పండి."

'మేడమ్... మీతో గేమ్స్ ఆడవల్సిన అవసరం నాకేం లేదు. మీ శ్రేయోభిలాషిగా మీకీ విషయం తెలియాలని చెప్పాను. నమ్మేదీ మానేదీ మీ ఇష్టం."

"మీరెవరు. మీకెలా తెలుసు ఈ విషయం..." అట్నించి కాసేపు మౌనం.

"అదంతా అవసరమా. నే చెప్పిందానిలో నిజానిజాలు మీరే తెల్సుకోండి...' ఫోను పెట్టేసిన శబ్దం. అఖిల విసుగ్గా సెల్ పక్కన పడేసింది... ఓ అమ్మాయి మాట్లాడింది అంటే ఇందులో నిజం వుందేమో. అదే మొగ గొంతుకయితే తనని ఏడిపించడానికో, పనిపాటలేకో సరదాగా చేసారేమో అనుకోవచ్చు... అన్పించింది అఖిలకి. రెండు మూడు సార్లు ఆ సెల్‌నెంబరుకి ఫోన్ చేశాక ఈరోజు మాట్లాడ గల్గింది. మాట్లాడాక సమస్య తీరకపోగా మరింత ఆలోచనలో పడేసింది అఖిలని.

✳ ✳ ✳ ✳ ✳ ✳

రాత్రి డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గిర నల్గురు కూర్చుని భోజనం చేస్తుంటే ఆ మెసేజ్‌లు గుర్తు వచ్చి కార్తీక్ మొహం పట్టిపట్టి చూసింది అఖిల. కార్తీక్ భోంచేస్తూ కొడుకు కూతురుతో సరదాగా మాట్లాడుతున్నాడు. "డాడీ, డాడీ నాకు ఓ స్కూటీ కొనాలి. డాడీ. మా ఫ్రెండ్స్ ఇళ్లకి వెళ్లాలంటే ఆటోలో అంటే బోర్. కొన్నిచోట్ల ఆటోలు దొరకడం లేదు. 'ఇంజనీరింగ్ రెండో సంవత్సరం చదువుతున్న ముగ్ధ తండ్రి దగ్గర ముద్దులు గునుస్తూంది. "హైదరాబాదులో ... యీ ట్రాఫిక్‌లో స్కూటీనా ... నో వే, అది మాత్రం అడక్కు... సేఫ్ కాదు, వద్దు నాన్నా" కార్తీక్ కూతురికి నచ్చజెప్పాడు.

"డాడీ, ఐ.ఐ.టి. ఎంట్రన్స్ డేట్ అనౌన్స్ చేశారు చూశారా. ఇంటర్ పరీక్షలయిన పది రోజులకే... అసలు టైమివ్వలేదు...ఎలా చదవాలి..." టెన్షన్ ఫీలవుతూ అన్నాడు మానవ్. "ఎప్పుడూ అంతే గదా... ఎంట్రన్స్‌లన్నీ ఒకదాని తర్వాత ఒకటి అవుతూనే ఉంటాయి. మరి అందుకేగా ఇంటర్ ఫస్టియర్‌నించి కోచింగ్‌లో జాయిన్ అయింది. ఎలా వుంది ప్రిపరేషన్. కొడుకుతో మాట్లాడుతున్న కార్తీక్‌ని చూస్తే ఎంత బాధ్యతగల తండ్రి... ఓ భర్త, ఇంటియజమాని. పెద్ద ఉద్యోగస్థుడు. నలభైనాలుగు ఏళ్లుండి యిలా చిల్లర మల్లరగా అమ్మాయిలతో అఫైర్ జరుపుతాడా... మౌనంగా తింటూ అన్యమనస్కంగా ఉన్న అఖిలని చూసి "ఏమిటలా నిశబ్దంగా కూర్చున్నావు... డల్‌గా ఉన్నావు వంట్లో బాగులేదా!' కార్తీక్ భార్యని చూస్తూ అడిగాడు. అఖిల తలెత్తి కార్తీక్‌వైపు సూటిగా చూసింది. జవాబివ్వలేదు. ఆ చూపుకి కాస్త తడబడి, "ఏంటి, ఏమయింది," అడిగాడు.

"ఏం లేదు చూస్తున్నాను మిమ్మల్ని. ఏదో కొత్తగా కన్పిస్తూంది మీ మొహం" అంది.

కార్తీక్ ముందు కాస్త తడబడి సర్దుకుని, ఏమిటి... 'ఏమిటి కొత్తగా ఏం కొమ్ములు మొలిచాయా నా మొహంలో' జోక్‌గా అనేశాడు. "అదే, కొమ్ములు ఈ వయసులో

ఎందుకు మొలిచాయా అనే చూస్తున్నాను” సరదాగా అన్నట్టే అంది. ‘కమాన్ మమ్మీ... డాడీని ఎందుకలా ఏడిపిస్తున్నావు” ముద్దుల కూతురు తండ్రి పక్షాన మాట్లాడింది.

“ఏమిటో .. ముగ్ధా, మీ నాన్న ఏమిటో ఎంగ్‌గా, ఫ్రెష్‌గా, కనిపించడంలేదూ ఈమధ్య. ఏమిటో మార్పు అని చూస్తే ఇవాళ అర్ధమైంది.”

కార్తీక్ మొహంలో రంగు మారింది.

“పో, మమ్మీ మా డాడీ ఏం మారారు. నాకేం కనపడలేదు.’

‘నీకు తెలీదులే, చిన్న పిల్లవి... మొగుడు కదా, నాకు తెల్సినట్టు నీకెలా తెలుస్తుంది ఆ మార్పు’ రెట్టించింది నవ్వుతూ.

‘ఏంటి డాడీ. మమ్మీ కొత్తగా మాట్లాడుతుంది?’ ‘ఏమో మీ మమ్మీనే అడుగు’ నవ్వుతూనే అన్నా ఆ కళ్ళలో బెరుకు స్పష్టంగా కనిపించింది అఖిలకి.

* * * * * *

“ఏం తల్లీ! ఇన్నాళ్ళకి గుర్తు వచ్చానా. ఏమయిపోయావు ఇన్నాళ్ళూ. ఓ ఫోనన్నా లేదు. ఏమిటి మహీ, మనం బొత్తిగా మరమనుషుల్లా తయారవుతున్నాం. మానవ సంబంధాలన్నవి లేకుండా పోతున్నాయి. ఒక ఊర్లో వుండి, నెలకోసారన్నా మాట్లాడు కోలేక పోతున్నాం. మూడు నాలుగు నెలలకోసారన్నా కలుసుకోలేక పోతున్నాం.’ అఖిల గబగబా అంది. ‘ఏయ్, ఆపు, ఏం అనకుండా ముందరి కాళ్ళకి బంధాలు వేయడం, ఏం తెలివే తల్లీ. ఫోను చెయ్యంది, కల్సుకోనిది నేనా నీవా.’ మహిమ దబాయింపుగా అంది.

“సారీ... సారీ... నాదే తప్పు. ఏం పాడు ఉద్యోగాలే... మనిషిలో శక్తి పీల్చేసి నిర్జీవంగా తయారుచేస్తున్నాయి. నీకేం తల్లి లెక్చరర్ ఉద్యోగం. బోలెడు తీరిక. కావల్సినన్ని శలవులు. ఈ ఇంజనీరింగులు, ఎమ్మెస్‌లు చేసి మేం ఇలా యిరుక్కు పోయాం.”

“సర్లే యీ గోల ఎప్పుడూ వుండేదేగా. నిన్ను చూడాలి. మనం ఎప్పుడు కలుద్దాం.

రేపు ఆదివారం రాగలవా... పోనీ ఇద్దరం సరదాగా ఐమాక్స్ సినిమాకి వెడదామా!

“ఆ... ఆ ...” చిన్న పిల్లల్లా సంబరంగా అంది...“ఎన్నాళ్లయిందే సినిమా చూసి పిల్లల్ని కూడా రమ్మందామా...” ‘వద్దు వద్దు మనిద్దరమే... మనం మాట్లాడుకోవాలి.’

‘పోనీ సినిమాకి వద్దు. లుంబిని పార్కుకు రా... ఫ్రీగా మాట్లాడుకోవచ్చు.’

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Madhupam+Kathasamputi

* * *